

Με τον Αχιλλέα να κυνηγά τον Απόλλωνα, νομίζοντάς τον για τον Αγήνορα, οι Τρώες πρόλαβαν να κλειστούν στα τείχη. Μονάχα ο Έκτορας στεκόταν έξω από τις Σκαιές Πύλες, θέλοντας να πολεμήσει. Κάπου μέσα του είχε μετανιώσει που το προηγούμενο βράδυ δεν άκουσε τη συμβουλή του Πολυδάμα κι άφησε τον στρατό στην ύπαιθρο, αντί να τον ασφαλίσει μέσα στην πόλη. Κάποια στιγμή, ο Απόλλωνας φανερώθηκε στον Αχιλλέα με τη μορφή του. Αυτός κατάλαβε την απάτη και στράφηκε κατά την πόλη. Ψηλά, από τις επάλξεις, ο Πρίαμος τον είδε να έρχεται απειλητικός και κάλεσε τον Έκτορα να μπει μέσα. Εκείνος έμεινε στη θέση του, θέλοντας να αντιμετωπίσει τον επερχόμενο Αχιλλέα. Του κάκου τον παρακαλούσε και η μάνα του, η Εκάβη, να λυπηθεί τα νιάτα του.

Τον είδε και ο Αχιλλέας και μέσα του φούντωσε ο πόθος για εκδίκηση. Χύθηκε καταπάνω του. Ο Έκτορας τρόμαξε για τα καλά, έτσι που τον είδε να ορμά, πάλλοντας το δόρυ του. Οι πύλες πίσω του ήταν κλειστές. Προτίμησε να το βάλει στα πόδια. Μπροστά αυτός, πίσω του ο Αχιλλέας, έφεραν τον γύρο της Τροίας τρεις φορές. Ούτε ο Αχιλλέας μπορούσε να τον φτάσει ούτε ο Έκτορας να ξεφύγει. Ο Δίας, που παρακολουθούσε το άγριο κυνηγητό, σκέφτηκε να γλιτώσει τον Έκτορα. Η Αθηνά τον μάλωσε, λέγοντας πως ούτε εκείνος είχε το δικαίωμα να αλλάξει τη μοίρα των θνητών. Μπορούσε να το κάνει αλλά θα έβρισκε αντίθετους όλους τους θεούς του Ολύμπου. Ο Δίας συμφώνησε. Και της έδωσε την άδεια να επέμβει, ώστε να λήξει μια ώρα αρχύτερα το μαρτύριο.

Στην πεδιάδα της Τρωάδας, οι Αχαιοί παρακολουθούσαν τον Αχιλλέα να κυνηγά αδιάκοπα τον φοβισμένο Έκτορα. Ο γιος του Πηλέα και της Θέτιδας τους ειδοποίησε να μην επέμβουν. Ο αντίπαλος ήταν δικός του.

Η Αθηνά πήρε τη μορφή του Δηίφοβου και στάθηκε πλάι στον Έκτορα, τάχα ότι ήρθε να τον βοηθήσει. Νομίζοντας εκείνος ότι στ' αλήθεια ήταν ο αδελφός του, επαίνεσε το θάρρος του. Πάντα με τη μορφή του Δηίφοβου, η Αθηνά απάντησε πως έκανε το χατίρι της Εκάβης. Ο Έκτορας πείστηκε ότι μπορούσε πια, με τη βοήθεια του αδελφού του, να τα βγάλει πέρα με τον Αχιλλέα. Σταμάτησε να τρέχει. Στράφηκε να αντιμετωπίσει τον εχθρό του. Θέλησε μάλιστα να βάλει και όρους στη μονομαχία. Ο Αχιλλέας τους απέρριψε. Πέταξε το δόρυ του προς τον Έκτορα. Εκείνος το απέφυγε. Η Αθηνά το επέστρεψε στον Αχιλλέα στα κρυφά. Ο Έκτορας εξακόντισε το δικό του δόρυ. Αστόχησε. Κάλεσε τον Δηίφοβο να του δώσει άλλο. Δηίφοβος δεν υπήρχε. Ο Έκτορας κατάλαβε ότι τον είχαν ξεγελάσει οι θεοί. Τράβηξε το σπαθί του.

Ψηλά, στον Όλυμπο, ο Δίας «σήκωσε την χρυσή του ζυγαριά κι επάνω της έβαλε δυο μοίρες του πολύπονου θανάτου, τη μια του Αχιλλέα, την άλλη του Έκτορα που δαμάζει τα άλογα». Έγειρε βαραίνοντας η μοίρα του Έκτορα.

Η μονομαχία ανάμεσα στους δυο ήταν σύντομη. Το δόρυ του Αχιλλέα διαπέρασε τον λαιμό του Έκτορα που έπεσε αιμόφυρτος στη γη. Πριν να πεθάνει, ζήτησε από τον ήρωα να παραδώσει το σώμα του στους γονείς του. Εκείνος του θύμισε ότι είχε γυμνώσει τον Πάτροκλο από την αρματωσιά του κι ότι, αν και νεκρό, ήθελε να του πάρει το κεφάλι. Πριν να ξεψυχήσει, ο Έκτορας πρόλαβε να πει:

«Σκέψου μόνο τώρα, μήπως γίνω αφορμή να θυμώσουν οι θεοί μαζί σου, τη μέρα εκείνη που ο Πάρης και ο Φοίβος Απόλλωνας θα σε σκοτώσουν στις Σκαιές Πύλες, μ' όλο που είσαι γενναίος».

Έτσι, ο Όμηρος προείπε τη μοίρα που περίμενε τον Αχιλλέα. Για την ώρα όμως, ο Αχιλλέας έγδυσε τον νεκρό Έκτορα από την αρματωσιά του, τον έδεσε στο άρμα του από τα πόδια και τον έσυρε ως το στρατόπεδο των Αχαιών. Ψηλά, στα τείχη, ο Πρίαμος βογκούσε, η Εκάβη θρηνούσε και η Ανδρομάχη σπάραζε.

(τελευταία επεξεργασία, 25 Φεβρουαρίου 2022)